

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, **τρυφερή** η *σάρκα* του , ο ήλιος, το φεγγάρι , η βροχή ,ο αγέρας , η σιωπή , όλα πέφτουν απάνω του , *ζύμη αφράτη* είναι και το ζυμώνει. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία , τον δέχεται τον σπλάχνο του , αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι , καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας , έλαμπε ο ήλιος, καίγονταν ο αγέρας, σε ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά **πατούσαν σταφύλια**, **μύριζε** ο κόσμος **μούστο**, και εγώ σφαιλούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα και έρχονταν ο Θεός ,όσο ήμουν παιδί ποτέ σε με γέλασε ερχόνταν ,παιδί και αυτός σαν μένα, και μού 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του – τον Ήλιο ,το φεγγάρι , τον άνεμο.<< Χάρισμα σου ,μού 'λεγε ,χάρισμα σου, παίξε μαζί τους εγώ έχω και αλλά .>> Άνοιγα τα μάτια ,ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμενα στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.